

אחפים על אבריחי המיליונים

כאשר עלה השבוע שר המיטרה שלמה הילל אל הדוכן בכנסת ואישר כי המישרה עדיין לא פתחה בחקירה בפרשת סריגי סטיל — קשה היה שלא להיזכר בכלל כי מי שגונב עשר לירות הוא גנב, אולם מי שגונב עשרה מיליון, הוא יהודי מכובד.

נראה כי גם מוסדות החקירה של יש-ראל יודעים על כלל זה. אחרת, אייפשו היה השבוע להבין את התנהגותן של ה-

שלמה הילל
התעלמות מהשופט

מיטרה והתביעה בשתי פרשות חמורות. בהן קיים היה חשד סביר של הברחת מיליוני דולרים מהארץ.

כבר לפני חודשיים פורטמו המיסמכים עם מימצאי הבריקה של רואי-החשבון ברוך ברוידא (העולם הזה 1846, האם הוברחו המיליונים) שהצביעו על חשד

של ביצוע עבירות על חוקי מטבע זר על-ידי הנהלת מיפעל-הענק סריגי-סטיל. הבריקות העלו חשד כי לפחות 1.4 מיליון דולר הוברחו לחו"ל, ולא הוכנסו לקופת המדינה.

למרות זאת, טען השבוע שר המיטרה שמדובר בסיכוסך אורחי בין שותפים, אשר במהלכו העלה אחד הצדדים טענות על עבירות אלה. הוא השמיע דברים אלה בתשובה לשאלתא של אורי אבנרי.

מחדלי המיטרה הוציאו משלוחתו אף את השופט המחוזי בתל-אביב שלמה לוי-בנברג. השופט הורה לכונס-הנכסים של סריגי-סטיל לפנות לפרקליט המדינה כי הצעה לחקור בפרשה.

כאשר שופט "מציע", בלשון המעטה, נהוג למלא אחרי הראתו. למרות זאת, לא היתה המיטרה סבורה הפעם כי עליה אכן לעשות זאת.

פרשה שנייה, עליה שאל אבנרי בכנסת, היתה החשדה אודות הברחת 30 מיליון דולר על-ידי סוכני אי.א.א.ס. בישראל. כאן, חברה לאזלת-היד של המיטרה גם התנהגות תמוהה מצד פרקליט מחוז תל-אביב, יעקב קרמי.

למרות שבידי המיטרה היו העתקי חשבונות-הבנקים של הסוכנים בשווייץ, שהראו כי הופקדו בהם 30 מיליון דולר — בעוד שהסוכנים הצהירו בישראל על 15 מיליון דולר בלבד — לא ערכה המישרה כל חיפוש במשרדי הסוכנים או כי בתיהם, כדי למצוא חומר נוסף, ולא נקטה כל פעולה רצינית אחרת. היא איפשרה לסוכנים לנסוע לשווייץ, להעלים את הדי הוכחות שם. היא חקרה אנשים שוליים, והתלהבותה גלגת ראיות בפרשה נראתה קלושה ביותר.

גם פרקליט-מחוז ת"א, שקיבל את מימ"צאי המיטרה, הסתפק בהם — והחליט כי אין חומר-אישום מספיק לפתיחת תיק. להישואה: כאשר קיבל בזמנו פרקליט המדינה את מימצאי המיטרה בפרשת נתיב-נפט — שגם שם לא הצליחה ה מיטרה לגלות מאומה — לא הסתפק בהם, אלא המשיך לחקור בעצמו. עד ש מצא חומר נוסף, אשר המיטרה, למרבת הפליאה, לא הצליחה להשיגו.

אולם פרקליט-מחוז תל-אביב אינו פרקי ליט-המדינה. ולפי כל הסימנים יוכלו אותם סוכנים להמשיך ולישון בלילות בשקט, במצפון נקי.

10,000 ל"י לחודש -

הכנסתו של מנהל

חברה מאשלחית

דו"ח מבקרי-המדינה העומד להוסיע ביי קרוב יכלול גם פרק מיוחד על השכר וההטבות של מנהלי חברות ממשלתיות. המבקר בדק את משכורתם של מנהלים ב-17 חברות, והנתונים שגילה יועזו את הציבור.

מסתבר כי המשכורת הנמוכה היא שלוש אלפים לירות לחודש. כן יש מנהלי חברות ממשלתיות המקבלים תשעת אלפים לירות לחודש — מלבד שפע ההטבות המקובלות, כמו הלוואת של רבבות ל"י ללא ריבית, אחזקת רכב, הוצאות אשל ענקיות, אחזקת דירה, נסיעות לחו"ל.

דו"ח יחשוף במיוחד את התנאים ב- תעשייה האווירית.

מכון התקנים עשה

עסקים פרטיים

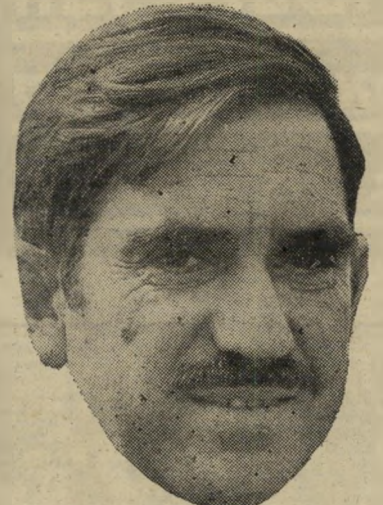
מה קורה כאשר גוף ממשלתי, שתפקידו לפקח על ייצרנים פרטיים — מתחיל ל- התחרות בהם?

לא ייתכן? מכון התקנים הוכיח בימים אלה שיתכן גם ייתכן.

מכון התקנים הוא מוסד ממשלתי, הי-ממונה על קביעת התקן למוצרים שונים. במכון קיימת מחלקה בשם מרכז ישראל-לי לאבזור חים. המשותף למכון ולנציבות המים. במרכז עובד אגרונום בשם גדעון תירוש (42). הבודק מטעם המכון אבזור מים יצרנים שונים, מעניק להם תו תקן — או שוללו.

אחד המוצרים שהגיעו אל תירוש ל- בדיקה היה הטפטפת. שעיקרה מערכת ציי-נורות המרימה מים לקרקע בטיפטוף — במקום ההשקיה הרגילה באמצעות מימ"טרות. שיטת הטיפטוף חוסכת מים ומגרי בירה את היבול, בהשוואה לממטרות.

היצרן הראשי של טפטפות בארץ הוא נספים. השייך לקיבוץ חצרים ולמחנדים

גדעון תירוש
למי יטפטפו הרווחים?

שמחה בלאס. מוצרי המפעל מוגשים גם הם לבדיקה ואישור במכון התקנים.

נראה כי המצאת זו של טיפטוף, אשר הרווחים ממנה מטפטפים בורם גדול דו"קא, מצאיתו גם בעיני תירוש. הוא פי-תחן פטנט משלו, רשם אותו על שמו ועל-שם מכון התקנים.

עד כה מכר את הזכויות למפעל פלטטרו בקיבוץ גבת, ולמפעל במת-פלסט בנהלל. ההכנסות מהתמלוגים, עד היום — 40 אלף לירות. הוצאות הפיתוח עלו 60 אלף ל"י — מחציתם בשעות עבודה שהשקיע תיי-רוש במכון. הרווחים יתחלקו חצי-חצי בין תירוש והמכון.

התוצאה: מכון התקנים יהיה מעוניין כמובן במכירת המוצר שלו, המכניס כסף לו ולתירוש. היצרנים האחרים של טפ-טפות, הרוצים להגיש את מוצריהם ל- אישור המכון, אינם רואים עתה כיצד יצליח להעניק להם תורתקן — בלי לזכור שהוא פוגע בכך בהכנסותיו שלו.

במדינה

העם

שיח חרשים ואילמים

תוכניתו הזכנונית

של פרוסט
שימחה את קיצוני ישראל:

"אין עם מי לדבר!"

אתם לא מסוגלים להקשיב — איך אפשר לשבת ולדבר עם חרש זז? הטיח עורך-הדין הפלסטיני, הד"ר מאזואוי, "איך אפשר לדבר איתכם כשאתם לא מוכנים לומר שום דבר — אייפשו לנהל דרשיח עם אילם?" החזיר לו חבר הפר-למנט היהודי מבריטניה, שהוטס במיוחד מלונדון לביירות כדי להשתתף בתוכנית הטלוויזיה של דיוויד פרוסט.

כמו תוכניתו הקודמת של פרוסט, ש-הוקלטה בתל-אביב, היתה גם התוכנית שהוקלטה בלבנון ושודרה השבוע בישי-ראל, מגמתית ומודרכת. כשם שבתוכנית הקודמת חתר פרוסט להציג את הישרא-לים כלאומנים קנאים שאינם מוכנים להור דות בשגיאות, לוותר ויתורים או להגיע לפשרות, כך עשה גם בביירות. בחירה מכוונת מראש של המשתתפים בתוכנית יצורת הצגת השאלות שלו, הציגו את הערבים ואת הפלסטינים כמי שמתייצבים ומזדהים עם פעולות ספטמבר השחור, ריי-צים בהכחדתה של מדינת-ישראל.

המסקנה המתבקשת ממי שצפה בשתי תוכניותיו של פרוסט: אין עם מי לדבר, אין מה לעשות. הישראלים והערבים אי-גם מוכנים לדבר זה עם זה. אין שום אפשרות לקרב בין עמדותיהם. פיתרון של שלום הוא עניין אבוד. והערבים, לפי חות, מתנהגים בצורה תרבותית ומכור בדת יותר מאשר הישראלים.

בכך שירתה תוכניתו של פרוסט את החוגים הקיצוניים בשני העמים, שכל אחד מהם היה ודאי מרוצה מצורת הצגת עמי-דותיו כעמדות המקובלות אצל כל בני עמו.

אלא שיחסים בין עמים אינם נקבעים בתוכניות טלוויזיה ולא באמצעות להטר טנים דוגמת פרוסט. שבוע בו הוצגה תוכניתו של פרוסט בישראל, נעדר בה גם כנס בינלאומי של אילמים וחרשים. שם הוכח ההיפך ממה שניסה פרוסט להמחיש בתוכניתו: גם חרשים ואילמים מלידה מסוגלים לקומוניקציה ולהיברות הדדית. הכל תלוי בהכשרה, בהכוונה וביצירת התנאים המתאימים לכך.

הסתדרות

הפחה בעורה האחרונה

- כתום הקרב הממושך בין
- סיעת המיעוט הזעירה לבין
- הבוסים של ההסתדרות, זיכה
- בית-המשפט את נציגי
- העושים-הזהה — בוחי-חדש
- בניצחון מוסרי מהדהד

הקרב המשפטי המתק נמשך חודשים ארוכים, וכבר באמצעו אפשר היה לחוש לאן נוטה הרוח. למרות זאת, היתה ההפי-עה, שנכללה השבוע בספק-הדין, בלתי-צפויה לחלוטין.

הוועדה המרכזה של ההסתדרות ומוזכרה הכללי, יצחק בן-אהרון, היו תקיפים מאוד בהודעתם בקיץ שעבר: "תנועת העולם-הזהה — כוח-חדש הולכה שולל והטעתה את בית-המשפט המחוזי, כאשר ביקשה ציי-מניעה נגד בחירתו של אשר ידלין כיו"ר הוועד המפקח של קופת-חולים..."

השופט המחוזי חיים דבורין חשב אחרת. בספק-דין מנומק המשתרע על פני עשרים עמודים מודפסים במכונת כתיבה, שקריאתו נמשכה כשעה, פסק: "...לא אוכל להגיע למסקנה שניתן לומר על המבקשים שהישהו תביעתם או שישנו על זכויותיהם או שהגישו את בקשתם בפני שלא בתוסל-ב... כאמור, נהגו המבקשים במהירות, חריצות ומרץ, בהתריעם על מעשים הנוגדים את תקנות המשיבה..."

משלוח לילים. המבקשים היו ח"ב אורי אבנרי וחבר הוועד-הפועל של ההסתדרות אלכס מסיס, בשם סיעתם בהסתדרות. המשיבה היתה קופת-חולים של ההסתדרות, שהגיעה השנה ל-2.2 מיליון חברים ותקציב (המשך בעמוד 19)

הבורסה אחכים לאפריל

השקט בבורסה ממשיך להלך-אימים, והכל ממתנים לאפריל. בחודש זה יקבלו מאות-אלפי שכירים תוספות והשלמות שכר גדולות — והמיליונים הפנויים יחפשו להם השקעות. גם האוצר יחדש את התשלומים שהקפיא לספקי הממשלה. כן מקווים גם כי יפחת לחצו של בנק-ישראל על הבנקים המיסחריים לצייצום האשראי.

השבוע הוציאו גורמים שונים בבורסה שפע של אמיסיות איגרות-חוב מושכות, עמודות למדד. בקצב עליית-המדד בישראל — בשיעור של 12% ומעלה לשנה — השקעה באיגרות חוב היא כיום הטובה ביותר, נוסף לעליית-המדד, גם תשואה של 6% בקירוב — וביחד הכנסה נטו של מעל 16%. וכל זאת — בביטחון מוחלט.

מילטשת יהלומים

בכפר ערבי

תפתעה לא-נעימה צפויה ליהלומני ישראל: לראשונה מאז קום המדינה, יחירו עתה השילטונות חקמת מלטשת-יהלומים בכפר ערבי.

בכפר חרזוי עיסאפיא מוקמת ב-ימים אלה מלטשה, על-ידי תושב הכפר זאקי זאהיר, סיטונאי של תנובה, והיחלוי-מן הנתנייתי אברהם עירוני, בהשקעה כוללת של כרבע מיליון לירות.

עירוני ילמד את הדרוזים, רובם חיילים משוחררים, את מלאכת הליטוש. המלטשה מוקמת בעידודו של משרד העבודה — ותוך העלמת העובדה מ-התאחדות היהלומנים.

האינדיאנים באים

רשם-החברות בירושלים הופתע כאשר קיבל מעורך-הדין ביל גולדפרב, עולה חדש מקליפורניה, רשימה של חברות חדשות לרישום. שמות החברות היו: נבאחו, מוהיקנים, פואבלו, קוואהוגה, ושאר שמות אינדיאנים.

האמנם החלו משקיעים אינדיאנים להתעניין בישראל? עדיין לא, מסתבר. גולדפרב פשוט גילה שקשה כבר כיום למצוא שם חדש לחברה, שלא יהיה דו-מה לחברה קיימת, בחר במסלול שמות טרי ומקורי לחברות שהוא מקים.